

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **B.L.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 grudnia 2024 r.

zażalenia na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego

z dnia 25 października 2024 r., sygn. akt V KO 123/24,

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego wniesienia przez osobę nieuprawnioną,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem sędziego Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2024 r., sygn. akt V KO 123/24, odmówiono przyjęcia wniosku B.L. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6 marca 2003 r., sygn. akt II AKa 22/03, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 20 września 2002 r., sygn. akt III K 214/01, jako złożonego przez osobę nieuprawnioną.

Pismem z dnia 4 listopada 2024 r. B.L. wniosła zażalenie na powyższe zarządzenie, wskazując na realia procesowe sprawy, której dotyczył wniosek o wznowienie postępowania, stanowiące – w jej przekonaniu – istotne uchybienia proceduralne oraz naruszenie prawa do rzetelnego procesu. Ponadto podkreśliła

brak znajomości przez orzekające sądy ważnych faktów zatajonych przez siostrę pokrzywdzonego – I.S.

Wniosła o uwzględnienie zażalenia i wszczęcie postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że przedmiotem niniejszego postępowania odwoławczego jest kontrola prawidłowości wydanego zarządzenia o odmowie przyjęciu wniosku o wznowienie postępowania, nie zaś zasadność samej inicjatywy ukierunkowanej na wzruszenie prawomocnego wyroku w sprawie Sąd Apelacyjny w Gdańsku, sygn. akt II AKa 22/03. Zaskarżona decyzja procesowa była wynikiem stwierdzenia formalnej przeszkody do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania tj. tego, że wniosła go osoba nieuprawniona. Okoliczność ta uniemożliwiała merytoryczne rozpoznanie wniosku, co tym bardziej nie jest możliwe na etapie obecnego postępowania zażaleniowego.

Wobec braku odniesienia się w zażaleniu do samej podstawy odmowy przyjęcia wniosku i poprzestaniu na wskazaniu aspektów merytorycznych wniosku o wznowienie postępowania brak jest pola do czynienia szerszych rozważań. Odnosząc się do podstawy zakwestionowanego zarządzenia warto jedynie stwierdzić, że trafnie stwierdzono w nim, iż zgodnie z art. 542 § 1 k.p.k., wznowienie postępowania może nastąpić na wniosek strony lub z urzędu, przy czym należy w tym miejscu zaznaczyć, że wznowienie z urzędu jest możliwe jedynie z powodu stwierdzenia szczególnych uchybień stanowiących bezwzględne podstawy odwoławcze (art. 439 § 1 k.p.k.). Jeśli zaś chodzi o wniosek o wznowienie strony, to oczywiste jest to, że B.L. takiego statusu nie miała i bez znaczenia pozostaje to, czy ewentualnie w przeszłości mogła go była uzyskać, przystępując do postępowania w charakterze oskarżyciela posiłkowego (art. 53 k.p.k. w zw. z art. 52 § 1 k.p.k.). Wydanie zaskarżonego zarządzenia znajdowało zatem swoją podstawę. Na koniec wolno zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania może wnieść osoba najbliższa, ale względem skazanego w razie jego śmierci, i to tylko na jego korzyść (art. 542 § 2 k.p.k.), nie zaś osoba najbliższa dla pokrzywdzonego, która nie nabyła statusu strony tj. oskarżyciela posiłkowego. Poza tym zgodnie z art. 542 § 5 k.p.k., po upływie roku od daty uprawomocnienia

się orzeczenia niedopuszczalne jest wznowienie postępowania z urzędu na niekorzyść oskarżonego, co biorąc pod uwagę datę wydania orzeczenia Sądu odwoławczego (6 marca 2003 r.) stanowi dodatkowo negatywną przesłankę do wznowienia postępowania w sprawie, której dotyczy inicjatywa B.L.

Z tych względów – nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.k. – Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

r.g.